

□ □ SCHOTEN □ □

DOOR HERMANCÉ LÖHNIS.

LK was toevallig met vacantie in B. gelogeed toen niet Betsy Numa een beroerte kreeg. Zij woonde alleen met een oude meid in een vriendelijk huisje aan den singel; en omdat de oude Leida een beetje doof en slofferig was en, jaloersch, de verpleegster tegenwerkte, trok ik in het kleine logeer-kamertje om een handje te helpen. Het waren voor mij rustige dagen van zelfbezinning, brieven schrijven en lezen, welkom na een zoowel in- als uitwendig roezige tijd. Aan de zieke was niet veel te doen; ze lag suffig, met een rood hoofd en starende waterblauwe oogen in bed; alleen de handen die breed en knokig uit de mouwen van de brave kraakschoone nachtjapon kwamen, zochten soms onrustig. Ik had haar altijd weinig gekend en ze zag mij niet als ik in de kamer was. Ik liet haar dus geheel aan de zorg van de verpleegster over en zat enkel 's middags als die wandelen ging een uurtje bij haar. Herstel was niet waarschijnlijk en niet gewenscht had de dokter gezegd; het was een wachten op het einde. En dat wachten op een heengaan dat geen tranen zou doen storten, dat geen scheuring of leegte zou geven maakte in het zonnige huisje een stille stemming van ernstige, weemoedige en vredige stilte die tot inkeer en nadenken bracht.

Ik bracht mijn dagen door in de tuinkamer die de groote charme van het huisje uitmaakte. Een vrij groote kamer, de heele breedte van het perceel, met drie rond uitgebouwde glazen deuren naar een smalle stoep van zwart en witte steenen die twee tredjes boven de vierkante kleine tuin lag. Pal zuid lag de kamer, iedere wintersche zonnestraal die door de nu kale iepen van den singel viel, stroomde door de breede hooge ramen binnen en liet het vroolijk gebloemde roode kleed gloeien. Een ronde mahonie eettafel, een groot gebeeldhouwd buffet, een mooi oud bureautje met een aardige ronde stoel ervoor en portretten van kinderen en dames erboven, een tweetal rood pluchen maklijke stoelen bij het vulhaardje in den hoek maakten de kamer van een volstrekt niet artistieke, zelfs eer leelijke, maar warme huiselijkheid. Daar zat ik iederen ochtend aan de ronde tafel te schrijven en keek het kleine tuintje in. Aan beide zijden, langs de lage heggen die het van de buurtuinen scheidden, een bordertje. In het midden een vierkante gazonnetje met struik- en stamrozen er omheen, nu neergebogen en met blad en dennetakken bedekt. Ik zag voor me hoe in 't voorjaar nicht Betsy langs de bordertjes zou wandelen en uitkijken naar de eerste scilla's en naar de sneeuwkllokjes in 't grasveldje; hoe ze in den zomer rozen knipte voor zieken of bezoek. „Wil je een paar rozen mee naar huis nemen?” „Graag, juffrouw Numa....”